

SUE ROBERTS

Igazából Görögország

SUE ROBERTS

Igazából
Görögország

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Sue Roberts: *Grece Actually*

First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd
trading as Bookouture

FORDÍTOTTA
Gálvölgyi Judit

SZERKESZTETTE
Kalocsai Judit

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
Debbie Clement

ISBN 978-963-544-739-8

Minden jog fenntartva

© Sue Roberts 2021

© Kossuth Kiadó 2022

© Hungarian translation Gálvölgyi Judit 2022

*Csodálatos családtagjaimnak
és barátaimnak, itt és a távolban*

Előjáték

Az éjjel alig aludtam, és ma reggel várakozással és örömmel ugrottam ki az ágyból. Alig tudom elhinni, hogy vakációra indulok a dicső görög napfénybe, és a felét azokkal a barátaimmal töltöm, akik a támaszaim voltak az utóbbi időben. Sosem voltam még lányos nyaraláson; elképzelem, hogy napozunk a villa tágas medencéje mellett, sétálunk az aranyló homokú parton, úszunk a meleg, akvamarinkék vízben, és pompás ételeket fogyasztunk együtt a tavernákban a balzsamos, csillagfényes égbolt alatt. És amikor ők visszaindulnak Angliába, a napjaimat egy kis jógázással fogom tölteni, és kiolvasom az év során összegyűjtött könyveimet. Némi büntudatot éreztem, amiért elhagyom egy időre a boltot, de mindenkinek szüksége van egy kis pihenésre, nem igaz? Remélem, a nyaralás után ellazultan és felfrissülve térek haza. De legalábbis nem aggódom majd annyira az életem miatt. Szurkolok, hogy Szkíathosz görög szigete éljen varázserejével...

Első fejezet

Levendula- és hibiszkuszillat száll a levegőben, mélyen beszívom. Néha, amikor ilyen mámorító illatok áradnak a házam melléképületéből, ahol a hidegen sajtolt szappanjaimat és testápolóimat készítem, előhúzom a tornaszőnyegem, feltűzöm göndör, sötét hajam, és jógázom egy kicsit. Vagy csak ülök egy teával, és elmélázok az életemen. Sötétbarna szemem illik göndör, barna hajamhoz, egyszer viccesen meg is kérdeztem fehér bőrű mamámat, nem fogadtak-e örökbe, ám emlékeztetett, hogy apának göndör a haja, és valószínűleg a család igen távoli olasz génjei tehetnek a színeimről.

Kis boltomnak pillanatnyilag meglehetősen bőséges az árukészlete, ettől ugyan hívogató, de egyben azt is jelenti, hogy kevés árut adtam el. A forgalmasabb időkben félretettem egy kis pénzt, de most a bankszámlám nem annyira kiegyensúlyozott. A válság és az a tény, hogy a vásárlók szívesebben járnak nagyáruházakba, a mi kis főutcánkat is érintette. Éppen csak meg tudom tartani *Szeresd a bőröd, amelyben élsz* felmondatú

boltocskámat, amely egy apró, macskaköves utcában bújuk meg az Ormskirk nevű takaros lancashire-i városka piactere mögött. Mindenféle házi készítésű bőrápolószert árusítok a rózsairatú testvajtól a vadvirágos szappanig és a nyugtató himalájai fürdősóig, ami csak elképzelhető.

Szappankészítési szenvedélyem kislány koromban kezdődött, amikor összegyűjtöttem anyu színes szappanjainak maradványait a fürdőszobából, és bádogdobozban új, szivárványos szappant készítettem belőlük. Kísérleteztem különböző virágszirmokból és mindenféle formájú és méretű üvegcsékből nyert illatokkal is. Az üvegek a hálószobám ablakpárkányán sorakoztak. Az újfajta szappanok készítése még mindig a szenvedélyem, bár árusítom helyi termelők árucikkeit is, például kézi készítésű gyertyákat és csinos sálakat. Három éve nyitottam a boltomat, amikor sikerült annyi pénzt összegyűjtenem a hétvégi vásárokon, hogy kibérelhettem egy kis üzlethelyiséget.

Amikor az önkormányzat felemelte a bérleti díjakat, sok helyi boltról lekerült a cégtábla, és felkerült az „Eladó” felirat. Úgy maradok a felszínen, hogy vasárnapi kézművesvásárokra járok, ami azt jelenti, hogy néha heti hét napot dolgozom, de szeretem a munkám. Bosszantó, hogy vannak napok, amikor az emberek csak az eső elől menekülnek be hozzám, felületes pillantásokat vetnek az árura, dicsérik a finom illatot, de nem vásárolnak semmit. Sheila, aki a mellettem lévő gyapjúboltot vitte, a múlt hónapban zárt be, nem tudott versenyezni a hatalmas és olcsó diszkontáruházzal, amely néhány utcával odébb, a buszállomásnál nyílt.

– Nem ugyanolyan minőségű a fonal – lamentált. Összefutottam vele, amikor estefelé bezártam, és beültünk egy kávéra. – Azzal az olcsó gyapjúval nem jó kötni, de azt hiszem, az emberek szeretik az olcsó árut – sóhajtott.

– Ez jó hír számodra – vigasztaltam. – Amikor az emberek bőre viszketni kezd az olcsó vacaktól, majd visszamennek hozzád. Ez lehetne a reklámszöveged. A piaci pulthoz kitehetnél egy nagy táblát: „Vásárolja Sheila fonalat, ez biztosan finom, bőrbarát!”

Kibuggyant a szájából a kávé, úgy nevetett.

Sheila online is árulta a fonalaikat, valamint a heti kétszeri piacon, kedden és szombaton, amit jól fogadtak.

– Csak a hideget nem szeretem. Olyan nyüzüge vagyok.

Fehér bőrével, vékonyka testalkatával olyan volt, mintha a szél is el tudta volna fújni, ezért imponált nekem annyira, hogy eltökélten jár piacozni.

– Lehet, hogy csatlakozom hozzád, ha így megy tovább – mondtam neki. – Nem bírom sokáig a magas bérleti díjjal, úgy, hogy alig jön be vásárló.

– Nehéz időket élünk, az biztos, de mindig van esély a túlélésre – felelte, mert nem bátortalanította el, hogy másképp kell árusítania a fonalat. – Csak többféle eszközt kell felhasználni. Facebook-oldalam is van, neked is kellene – tanácsolta.

– Tudod, igazán jó tanácsaid vannak – mondtam, mielőtt elváltunk. – Nem rossz ötlet.

Azt hiszem, hiányzott a Facebook, de nem akartam túlságosan észrevehető lenni a szociális médián, mert sosem tudhatja az ember, ki nézi meg a profilját.

– Viszlát. Vigyázz magadra – búcsúzott. – És ne feledd, a piacon mindig lehet pultot bérelni, tudod, ha sor kerülne a legrosszabbra.

Kiugrom egy kávéért – a magamnak megengedett luxusok egyike –, felteszem a kapucnit, mert kitartó eső szítal a csillogó kövezetre. Megkerülök egy párocskát, akik egy hatalmas vörös-fehér esernyő alatt összebújva nézik a Waterstones kirakatában egy híres író legújabb krimijét, aztán bemegyek az üzletbe.

A kellemetlen idő azt jelenti, hogy ma nem lesznek vásárlók. Néhány piaci árus a standja fölötti ponyva alatt áll, köztük Sheila, aki sztoikusán kinn maradt, azt remélve, eladhat valamit. Június vége felé járunk, és bár tegnap ragyogón sütött a nap, ma nem akar elállni az eső.

Sheila megjegyzéseire gondolok, és eltűnődöm, mikor kell majd nekem is a piaci árusokhoz csatlakoznom, vacognom egész télen Sheila mellett a standomon, reménykedve, hogy eladok valamit. Azt hiszem, a boltnak jót tenne a komolyabb reklám, talán egy egész oldalas hirdetés a helyi lapban, de az ember sosem tudhatja, ki olvassa.

Kicsit később ismét a boltban vagyok tejes karamellámmal, a jövőmön töprengek, amikor az ajtó fölötti csengettyű visszahoz a jelenbe. Az ajtó fából és üvegből készült, a kirakat dickensi

stílusához illően, ami nem nézne ki rosszul a régimódi édességboltokon sem.

– Jó reggelt – köszön a vörös hajú, elegáns kabátos hölgy, aki belép az üzletbe. Esernyőjét a bejárat melletti állványra teszi. Valószínűleg ő is csak egy, az eső elől az üzletembe menekülő személy, vásárolni nemigen szándékozik.

– Jó reggelt – mondom derűsen, mielőtt megjegyzést tennék a kinti rossz időre.

– Tudom, szörnyű. Örülök, hogy benn vagyok. Ó, milyen szépek. – Felemel egy mandarinszappanokból és kézkrémből álló, celofánba csomagolt, krémszínű szalaggal átkötött ajándécsomagot az ajtó melletti fapolcra. – Hamarosan itt a lányom születésnapja, és imádja a mandarin illatát.

Kinyitok egy kézkrémes mintatégelyt, hogy kenjen belőle kicsit a kezére, a nő pedig behunyja a szemét, és beszívja az illatot. Mindig büszkeséggel tölt el, amikor megmutatom a vevőknek az áruimat, kivált, ha pozitív a reakció.

– Igazán remek. Egészen puha tőle a bőröm – mondja hálálisan, amint kinyújtja a kezét, megmutatva tökéletesen manikűrözött körmeit, amelyek olyan színűre vannak lakkozva, mint a haja. – Megveszem a csomagot és ezeket is. – Kiválaszt két magnóliaszappant és egy vaníliás testhidratálót.

Amint a kasszához megyünk, hogy kifizesse az árut, felemeli a kezét, hogy ismét megszagolja a kézkrémet, és újra megdicséri.

– Bájos a kis boltja. Nem emlékszem, hogy itt lett volna, amikor a legutóbb Ormskirkben jártam, igaz, annak már néhány éve.

– Szóval nem helybeli? – kérdezem, miközben a krémeket és szappanokat egy barna, újrahasznosított papírzacskóba teszem, amelyen ott a bolt logója. Ezt a nőt sosem láttam még, pedig egy kis kereskedővárosban az ember sokakat megismer.

– Nem, Lytham St Annes-ban lakom – feleli, amint átnyújtja a bankkártyáját. – Egyébként a *Lancashire-i Élet* magazin újságírója vagyok. Egy ideje nem foglalkoztam ezzel a tájegységgel, ezért úgy gondoltam, írnék egy cikket a független boltokról. Szívesen írnék portrét önről, ha volna hozzá kedve. Kivált most, hogy bejöttem, és saját szememmel láttam az áruját. Jót tenne az üzletnek – mondja derűsen.

Hirtelen ledermedek. A reklám valóban jót tenne az üzletnek, és vicces, hogy éppen az imént gondoltam rá, de nem kockáztathatom meg, hogy lássanak egy képes lapban.

– Nem tudom. Nem szeretném, ha egy bizonyos személy tudna a holléte mről – válaszolom, de ennél többet nem szeretnék elárulni.

– Jól van, értem. – Nem erőszakos, de azért a kezembe nyom egy névjegyet, amelyen a Melanie King név áll. – Ha meggondolná magát. És ha az illető nem Lancashire-ben lakik, nem valószínű, hogy látná a lapot. Csak gondolkozzon rajta. – Kedvesen elmosolyodik, aztán fogja az esernyőjét, és távozik.

Több más vevő is bejön a délelőtt folyamán, köztük egy hölgy egy édes, hat év körüli kislánnyal. A hölgy elárulja, hogy a barátnőjének szeretne venni valamit, aki az utóbbi időben nincs túl jól.

– A jövő héten lesz anyukám születésnapja – mondja a kislány, akinek hosszú, barna haja van, és egy pici, rózsaszín ridikült szorongat.

– Igazán? – kérdezem, és amíg a mamája az árukat nézegeti, egy kis tubus rózsás kézkrémet a pulton lévő kosárból a lányka ridiküljébe csúsztatok.

– Pszt. Anyukád születésnapjára. – Kacsintok, ő pedig csodálkozva mered rám.

– Köszönöm – mondja, és kedves mosolya látni engedi, hogy elől hiányzik két foga.

Miután az anyukája megvette az ajándékot a barátnőjének, és elhagyják a boltot, a kislány még megfordul és visszainteget. Szerencsére délelőtt annyi a dolgom, hogy nincs időm üldögelni, és gondolkodni az újságikken. Vagy Scotton.

Fél egykor megfordítom a bolt táblácskáját – „ZÁRVA” –, és a hátsó kis konyhába megyek kávéfőzni, közben Melaniera, a *Lancashire-i Élet* újságírójára gondolok. Normális esetben nem tartok ebédszünetet, nehogy elszalasszak egyetlen vevőt is, de ma úgy határoztam, bezárok negyedőrára, és zavartalanul élvezem a kávéfőzést. Amint felteszem a kannát, a másik kezem önkéntelenül végighúzom a hasamon lévő, kissé kidudorodó sebhelyen, és arra gondolok, mennyire megváltozott az életem az utóbbi pár évben.

Kortyolgom a kávéfőzést, merengek, amikor dörömbölnék a bolt ajtaján. A barátnőm, Paige az. Nagyon gyorsan összeharagultunk, amikor itt kötöttem ki, mindig kedves volt hozzám, jó irányba terelt, amikor nem tudtam, hogyan tovább.

– Nyisd ki, Becky. Mindjárt bepisilek!

Egyből hátramegy, közben odakiáltja, hogy a piacon zárva a vécé, mert takarítják.

Pár perc múlva kijön.

– Ó, így már jobb. És azért jöttem, hogy ezt odaadjam neked.

A bankkártyáját nyújtja, és látom, hogy a körme ugyanolyan tengerészkékre van festve, mint amilyen színű nadrágkosztü-möt visel. Csodálom más nők körmeit, pláne, ha nem műkör-mök, és Paige-nél épp ez a helyzet. Igaz, hogy a hajam sűrű és fényes, de a körmöm sosem nő meg elég hosszúra, mert letörik. Talán azért, mert túlságosan sokáig rágtam. Erről nem olyan régen szoktam le.

– Csak őrizd a hónap végéig. Nem bírok magammal. Már túlkölteztem, és egyre csak vásárolok, olyan dolgokat, amelyekre nincs is szükségem. Bárcsak az üzletekben ne lenne any-nyi kiárusítás! – sóhajtja.

– Pszichológushoz kéne fordulnod – mondom, félig viccből.
– És az online vásárlás? – Összehúrom a szemem, és újra átélem a szinte minden hónap végén előforduló eseményeket. Paige sok pénzt költ ajándékokra mások és önmaga számára, mert nem tud ellenállni a leárazásoknak. Nemrégiben vett Abby barátónk ikreinek vastag Aran kardigánokat, mert drasztikusan le voltak árazva, mit sem törődve azzal, hogy az ikrek kétévesek, a kardigánok pedig négyéveseknek valók. Arra hivatkozott, hogy ilyen jó üzletet nem lehetett kihagyni, és majd „úgyis belenőnek”.

– Nem írtam fel a kártya számát, becsszóra. Megjegyezni pedig képtelen vagyok. A születésem dátumára se nagyon emlékszem. – Elneveti magát. Úgy tud nevetni, hogy néha vadidegének is együtt kacagnak vele.

– Mert mindig változtatod – ugratom.

– Pimasz vagy. Most megyek, körülnézek az M&S Élelmiszer-csarnokban. Finom vacsorát készítek Robnak, lesz hozzá egy palack jófajta Merlot is. Meg talán csokoládés desszert.

Kinyitja a táskáját, kis tükröt vesz elő, és megigazítja a rúzsát.

– Ugye Robnak nem ma van a születésnapja? – kérdezem.

– Nem, csak megérdemli a kényeztetést. Mindig annyira figyelmes velem – mondja, összeszorítja az ajkát, majd csücsörít a tükörbe nézve. Egyenes, szőke hajával és ráncatlan arcával Paige huszonöt évesnek látszik, pedig jövőre negyven lesz.

– Akkor nem lesz szükség a bankkártyádra? És miért szórod a pénzt, ha nincs különleges alkalom? – kérdezem, mint valami vásárlási felügyelő.

– Mert leszállított áron juthatok kétszemélyes vacsorához. És már felvettem húsz fontot a bankautomatából, mielőtt odaadtam a kártyát, tehát egy pennyvel se költhetek többet – közli diadalmasan.

Úgy döntök, nem árulom el neki, hogy a közelben árengedménnyel kapható a belga csokoládé, mert tudom, hogy az egyik kedvence.

Paige-dzsel a tornateremben ismerkedtem meg majdnem három éve, amikor Ormskirkben kötöttem ki. Segített a súlyzókkal, amikor nem tudtam, hogyan csináljam, és nyomban egy-

másra kattantunk. Mesélt a környékről, kijelentette, hogy talál számomra bérlakást, ha költözni támadna kedvem, mivel ingatlanügynökségen dolgozik. Az évek során hozott virágot, elvitt koktélozni, amikor le voltam törve, és még akkor is megnevettetett, amikor teljesen magam alatt voltam. Gyorsan és nagylelkűen bemutatott a legjobb barátnőjének, Abbynek, és hamarosan hárman lettünk. Paige a férjével, az építési vállalkozó Robbal él egy három hálószobás ikerház egyik felében, a park közelében. Mázlija van Robbal, aki teljesen odáig van érte, bár Paige maga se rossz fogás – eltekintve attól, hogy hajlamos kis-sé túlköltekezni –, de azt hiszem, senki sem tökéletes.

Egy kicsit fecsegünk, aztán megy vissza dolgozni.

– Jól van, most muszáj bemennem az M&S-hez. Két megbeszélés között ugrottam ki. Fél kettőkor meg kell mutatnom valakinek egy öt hálószobás házat a St. Helens Roadon. – Az órájára néz.

– Szép lehet – mondom, elképzelve, hogyan kopog magas cipősarka a mutatós ház parkettáján.

– Valóban az. Imádom körülvezetni a lehetséges vevőket azokban a nagy házakban. Viszlát nemsokára.

Paige gyakran mesél nekem a házakról, amelyeket megmutat ingatlanügynökként. Hívták már randira pasasok, akik a családi házat adták el válás után, becses családi hagyatékot akart ráhagyni egy zavarodott, idős hölgy, aki a lányának hitte – a hagyatékot eljuttatták a valódi lányához –, és igencsak meglepődött, amikor egy fickó előjött a zuhanyból egy üresnek hitt házban. A kedvenc sztorim azonban egy szélgörcsös kutyáról

szólt, amely irtó bűdösekert eregetett, és a vásárolni szándékozók kis híján lemondtak a ház megtekintéséről, mert a kutya követte őket valamennyi helyiségbe.

– Fogalmam sincs, mi a fenével etették a tulajdonosok azt a kutyát, de mindannyiunknak gázmaszkra volt szüksége – nevetett Paige, amikor elmesélte a történetet. Szerencsére a kutyát kitették a kertbe, és az üzletet végül megkötték.

– Képzeld el, hogy egy orvos lakik abban az utcában, és a házában az a neve, hogy Betegágyászeli Majorság – mesélte egyszer fejcsoválva. Paige imádja a munkáját, és nagyon jó is benne.

A barátnőm távoztása után visszatértem a kávémhöz és Melanie ajánlatához. Mennyi annak az esélye, hogy Scott látja a *Lancashire-i Élet* magazint? És kinek nincs szüksége az üzlete reklámozására akkor, amikor gazdasági válság van? Az ujjaim közt forogatom a névjegyet, és megfogadom, hogy átgondolom a dolgot.

Második fejezet

– Szia, Henry bácsi!

A telefont annak a barátságos, két hálósobás háznak a halljában veszem fel, amelyet a vasútállomás közelében bérelek. Falusias jellegű a fehérre festett külső falaival, fekete bejárati ajtajával és takaros, vadvirágos kertjével hátul. Szerencsém van a bérbeadómmal is, aki belement a hosszú lejáratú bérleti szerződésbe, és pár hónap múlva felújítja a konyhát. Be kell valla-
nom, van valami megnyugtató a tölgyfa bútorban meg a krém-
színű és terrakotta csempében. Otthonosan éreztem magam
azon nyomban, amint beköltöztem, és sehová nem szeretnék
költözni innen.

Henryt mulattatja, hogy még mindig bácsinak hívom, pedig harminchárom éves vagyok, de valahogy nem érzem illendő-
nek, hogy Henrynek szólítsam.

– Csak azért hívlak, hogy vannak-e idén nyaralási terveid –
kérdézi derűsen.

– Viccelsz? Örülök, hogy tető van a fejem felett – mondom őszintén.

– Tényleg? Nem tudtam, anyád sosem említette – feleli, és aggodalmat érzek a hangjában.

Ennek oka van. Az anyagi helyzetemről sosem beszélek a szüleimnek, nem szeretném, ha aggódnának értem. Már attól is büntudatom van, hogy ideköltöztek, hogy a közelemben legyenek, hiába bizonygatják, hogy nem bánják. És azzal a gondolattal élek túl minden egyes napot, hogy az üzlet éppúgy beindulhat, ahogy panghat, mint például ma.

– Bármikor küldhetek neked pénzt, hogy átvészeld, csak szólj – ajánlja nagylelkűen Henry bácsi.

Volt már ilyen beszélgetésünk, de nem kell alamizsna. És kicsit jobb az anyagi helyzetem, amióta a kézművesvásárokon árulok. Lassan rájövök, hogy a pénz nem minden. Itt lassan megtalálom a békémet.

– Köszönöm, Henry bácsi, de megvagyok, tényleg – nyugtatom meg.

– Rendben, ha így gondolod. Visszatérve a nyaralásra, azon tűnődtem, volna-e kedved vigyázni egy ideig a villára. A repülőutadat is fizetném, hiszen szívességet teszel nekem. Pár hét múlva vitorlázni megyek a Földközi-tengerre, és nem szeretném, ha a ház üresen állna. Megkérném anyádat, de tudod, hogy van a repüléssel – mondja.

Henry bácsinak van egy pompás villája Szkiathosz görög szigetén, és az ideje nagyobb részében vitorlázik, amióta Bea néni két évvel ezelőtt váratlanul meghalt. Lehunyom a szemem, és

magam elé képzelem a halványsárga, terrakotta tetejű villát magasan a dombok közt, kilátással a lenti szép kikötőre. Elképzelem a kikötő melletti pompás tavernákat és a csodás ételeket. Igazán csábítóan hangzik.

– Nagyon vonzó, de nem szívesen hagyom el hosszabb időre a boltot – magyarázom.

– Jó. Szóval van forgalom? Mintha arra céloztál volna, hogy nem megy olyan jól – mondja Henry.

– Nem nagy a forgalom, nem. Tulajdonképpen egyáltalán nem megy, azért is szeretnék maradni, és több energiát fektetni bele – felelem. – Szeretnék felkészülni a soron következő kézművesvásárra is, bár azt hiszem, az csak a jövő hónapban lesz.

Őszintén szólva, nem tudom, mit tegyek. Tényleg minden energiámat az üzletbe kell fektetnem, és nem tudom, tisztességes lenne-e megkérni anyut, hogy vigye egy ideig a boltot. Próbálok visszaemlékezni, hogy mikor voltak utoljára nyaralni apuval, bár bármikor elmehetnének, amióta nyugdíjasok.

– Megértelek, Becky – mondja Henry bácsi. – De egy kis pihenés talán jót tenne neked, esetleg új ötleteket is kitalálhatnál a boltod számára. Biztos vagyok benne, hogy anyukád örülne, ha segíthetne neked – tanácsolja.

– Talán igazad van.

– Oké, gondolkodj rajta, kérdezd meg, nem szeretne-e veled jönni néhány barátodd, tudod, rengeteg a hely.

Négy hálószoba, mindegyik külön fürdővel, hogy pontosak legyünk. És egy fenséges úszómedence.

– Úgy lesz, Henry bácsi. Egy-két napon belül hívlak – mondom.

– Kérlek, ne habozz. Ha nem érdekel, meghirdetem egy airbnb oldalon, de örülnék, ha rokon feküdne az ágyamban, és nem egy idegen. – Nevet, és elképzelem, ahogy ott ül a medencénél barnára sülve, mint mindig, sűrű, nem őszi hajával, közben gin-tonikot iszik citrommal.

Henrynek egyáltalán nincs szüksége pénzre a ház kiadásából, de jobban szereti, ha laknak benne, amíg ő távol van. Milliókat keresett a kertészeti iparban, három nagy kertészeti központja volt északnyugaton, amelyeket egy kisebb vagyonért adott el. Aztán Bea néniel Szkiathoszra költöztek. Manapság arra költi a pénzét, hogy jó éttermekben eszik, és vitorláskirándulásokra megy a barátaival a helyi vitorlásklubból.

A beszélgetés után az ajánlatára gondolok, hogy lakjak a vil-lájában. Nagyon szerencsés vagyok ezzel a lehetőséggel, mert másként nem engedhetnék meg magamnak külföldi nyaralást, és még azt is felajánlotta, hogy fizeti a repülőjegyem. Nem szeretném a távollétemben bezárni a boltot, és anyu talán még örülne is, ha kiségethet, ugyanis a barátnője – akivel egy utcában laknak – a boltom melletti fodrászatban dolgozik. Mióta apu nyugdíjba ment, a nap nagyobb részét a kertben álló nagy üvegházban tölti, és anyu bevallotta, hogy néha kicsit magányosnak érzi magát. Néha aggódom, nem hiányzik-e neki a régi élete Plymouthban.

– Biztos sok nyugdíjasnak van unokája, akivel foglalkozhat – mondta egyszer, utalva rá, hogy tovább kellene lépnem. Ez

a baj, ha az ember egyetlen gyerek. Nincsenek testvérek, akikkel osztozni lehet a szülők elvárásain. Bevallom, szeretnék majd gyereket, de a dolgokat nem lehet siettetni. Először is meg kellene találnom a megfelelő partnert, bár jelenleg pasira van a legkevésbé szükségem.

Vasárnap délelőtt van, a bolt ma és holnap zárva, azon tűnődöm, mihez kezdjek, miután készítettem szappanokat és kézkrémeket az ajándécsomagokhoz. Bekapcsolom a televíziót, ahol a *Vasárnapi tízórai* megy, és csak ámulok, ahogy a vendégek egymás után döntik magukba a ginből készült koktélok különlegességeket ilyen korán, és nem akad el a nyelvük.

Anyu áthívott vasárnapi ebédre valamivel későbbre. Valójában nem ebéd, mert rászoktak, hogy ötkor van az étkezés, mert anyu úgy találta, hogy apuval együtt túl sokat esznek.

– Nem tudom, mi ez, de a vasárnapi ebéd után egyszerűen farkaséhes leszek, és nem vagyok képes abbahagyni a falást – mondta egyszer, és ez talán azért van, mert annyi tortát és süteményt készít, amennyivel etetni tudná az egész utcát.

Tíz óra múlt, amikor elkészülök a szappanokkal, és Liverpoolba tizenöt perc múlva indul a vonat, ezért úgy döntök, bemegyek a városközpontba. Sms-t küldök Abby barátnőmnek, hogy ráér-e találkozni valahol, vagy beugorhatok-e hozzá félóra. Abby az élettársával, Joe-val él, van egy tizenöt éves lánya, Heather, és két éves ikrei, Finley és Jack. Harminckét évesen lett újra állapotos, és állítása szerint teljesen meglepődött, mert mindig azt feltételezte, hogy Heather lesz az egyetlen gyereke.

Öt perccel később csörög a telefonom.

– Igen, persze. Mondd meg, hol, és egy óra múlva találkozunk. Joe ma itthon van, így elszabadulhatok egy kis időre – lihegi.

– Futottál? Vagy félbeszakítottam valamit...? – kérdezem nevetve.

– Pfü! Jó is lenne. Nem, csak fel-le szaladgáltam a lépcsőn, mert Finley babáját kerestem. Az ikrek most szundítanak, reggel ötkor ébredtek.

– Jóságos ég, kilehetsz. Biztos, hogy van kedved eljönni? Beugorhatok én is, ha úgy könnyebb neked – ajánlom.

– Nem. Ki kell jutnom ebből a házból, mielőtt megbolondulok. – Nevet, de nem hiszen, hogy ez hisztéria.

– Oké. A Leaf előtt találkozunk a Bold Streeten egy kávéra. Később anyuval és apuval ebédelek, ezért nem eszem.

– Remek, oké, viszlát.

Abby szabadúszó újságíró, aki otthon dolgozik. Amikor Paige behozta a boltba, nyomban beleszeretett, és megajándékozta a lányát és önmagát néhány árucikkkel.

– Pompás illat van itt – szimatolt a levegőbe. – Finomabb, mint a *Lush*-termékek illata, és a te cuccaid még olcsóbbak is, ezt észre kellett vennem. – Fogott egy áfonyás-citromos szappant, megszagolta, helyeslően bólintott, aztán elmondta, hogy van egy blogja a környék új üzleteiről, és kérdezte, hogy szeretnék-e szerepelni benne. Elutasítottam.

És nem sokkal később ott ültem a kávé mellett új barátnőimmel a Church Walk nevű, csinos kis macskaköves utcán, és el-

mondtam nekik mindent Scottról és arról, miért költöztem ide Plymouthból.

– Rémes lehetett – mondta együttérzőn Abby. – Főleg az, hogy el kellett szakadnod az egész életedtől.

– Minden rosszban van valami jó – vetette közbe a mindig pozitív Paige. – Ha nem itt kötöttél volna ki, nem lennénk a barátaid. – A szavaitól kicsordult a könnyem. Jó barátok lettünk, és azóta szinte elválaszthatatlanok vagyunk.

Nem is reméltem, hogy ennyire jó, támogató barátaim lesznek, amikor otthagytam a plymouthi életem. Ha belegondolok, otthon nemigen voltak barátaim, mert az időm nagy részét Scott-tal töltöttem, mielőtt... nos, mielőtt megromlott volna a kapcsolatunk. Visszatekintve, azt hiszem, sok lehetőségem lett volna barátkozni a munkám során megismert nőkkel, de Scott nem szerette, ha nélküle mentem bárhová. Emlékszem, az egyik este ideges voltam, mert beragadtam a dugóba, és nem értem haza, hogy vele vacsorázzak fél hétkor, mert ő akkor szeretett enni. Visszanézve, haragszom magamra, nem tudom, miért kényeztettem el, de ezt akkor nem is tudtam.

Leülök a vonaton, és a harmadik megállónál felszáll egy alak, amitől eláll a lélegzetem. A férfi olyan ismerősnek tűnik oldalra fésült, sötét hajával, gondosan nyírt szakállával. A testtartása és a magassága is ugyanolyan, hevesebben dobog a szívem, és beletemetkezem az újságba, amelyet valaki a szemben lévő ülésen hagyott. Kilesek az újság mögül, látom az egész arcát, ahogy megfordul, és természetesen nem Scott az, de meglep a hasonlóság. Nem tudom, így lesz ez már egész életemben? Azon fo-

gok tűnődni, nem figyel-e engem a tömegben, és megrémülök, ha észreveszek valakit, aki emlékeztet rá? Összeszedem magam, és figyelmeztetem magam, hogy több száz kilométernyire vagyok tőle, és a régi életemből szüleimen kívül senki sem tudja, hol talál.

Félórával később csillapítom magam, hogy ne legyek ilyen ijedős, kihúdom magam, mosolyt varázsolok az arcomra, mert Abby integet a Leaf kávéház teraszán ülve. Magabiztosabban tartok felé, mint ahogy érzem magam, mert a városközpont néha nyomasztóan hat rám, de igyekszem úrrá lenni az aggodalmamon.

Abby feláll, és megölel, amint odaérek, gesztenyebarna haja a vállára hull. Barna a szeme is, és a mosolyától ragyog az egész arca. Ma divatos, térdénél szakadt, fekete farmert és fehér pólót visel. Nincs rajta smink, és döbbenetesen szép.

– Korai lenne egy pohár bor? – kérdezi reménykedve, és az órájára pillant.

– Hmm, nekem talán, de te csak igyál, ha kedved van – mondom.

Kávét rendelek egy arra járó pincértől, Abby pedig egy nagy pohárral a kedvenc chenin blanc fehérborából meg egy brownie-t, hogy majd osztozunk rajta.

– Ne ítéld el – mondja, miután kortyol a megérkezett borból.
– De hétvége van, és nemigen iszom, amióta az ikrek megszülettek. Ami, félre ne érts, nem rossz – nagyot húz a borból –, de néha megkívánom. Szóval hogy vagy?

Csodálkozom a vidámságán, hiszen keveset aludt. Talán hozzá lehet szokni.

– Jól. És te? Hogy megy az írás? – kérdezem tele csodálattal, mert otthonról dolgozik, két kicsi gyerekkel, kevés alvással.

– Kicsit rémálom, hogy őszinte legyek. – Sóhajt. – Úgy értem, otthon dolgozni álmom volt, de amióta megvannak az ikrek, szinte lehetetlen, ha nincs otthon Joe. Ami gyakran és a legkülönbözőbb időpontokban fordul elő.

Abby férje, Joe több műszakban dolgozik egy élelmiszergyár vezetőjeként, bár otthon is alaposan kiveszi a részét a munkából.

– A legtöbbször akkor dolgozom, amikor az ikrek alszanak, bár a legszívesebben melléjük feküdnék, annyira kimerült vagyok. Tegnap egy étteremkritikát írtam, és a „borospalack” szó helyett *Peppa malacot* írtam, mert épp az ment a tévében. – Megcsóválja a fejét, aztán kortyol egyet a borból.

– Jaj, Abby, ez jó – nevetem el magam. – Még szerencse, hogy észrevetted, mielőtt elküldted.

– Tudom! El tudod képzelni? „A csillogó pohár mellett ott állt a Peppa malac.”

Mindketten nevetünk.

– Nem tudnád bölcsődébe adni őket heti néhány órára? – kockáztatom meg.

– Gondoltam rá. Ne érts félre, imádok otthon lenni velük, de néha zavartalanul kellene dolgoznom. Alig vártam, hogy kikerüljenek a pelenkából, de pillanatnyilag szívesebben viselik a bilit kalapként. – Kuncog.

Megérkezik a jókora, ínycsiklandó brownie, a tetején porcukor, mellette pár szem málna és két villa.

– Hogy megy a bolt? – kérdezi Abby.

– Kicsit nehézkesen, de tegnap jó napom volt, egész jól megvagyok, köszönöm. Képzeld, ma délelőtt felhívott Henry bácsikám, felajánlott némi anyagi segítséget, de nem fogadtam el.

Eszem egy falatot a puha, ragacsos brownie-ból, már-már sajnálom, hogy nem rendeltünk kettőt, de szeretném megőrizni az étvágyam anyu mesés sültjéhez.

– Aztán hívott, hogy vigyázzak a villájára – folytatom.

– Henry bácsi az, aki Görögországban él? – kérdezi, miközben nekilát ő is a brownie-nak, és minden falatnál elégedetten hümmög.

– Igen. Szkiáthoszon. Egy villában, amelyik a kikötőre néz. Gondolkodom rajta.

– Mi a csudán gondolkozol? – mered rám döbbsenten. – Én felülnék az első gépre.

– Megtehetnéd – mondom a kávéba kortyolva.

– Hogy érted? – csodálkozik.

– Henry bácsi azt mondta, magammal vihetem egy-két barátnömet. Szóval, ha kedved van, bár úgy vélem, valószínűleg nem tudsz elszabadulni, mivel az ikrek olyan kicsik és...

Felsikolt, majd felpattan az asztaltól, és táncolni kezd örömeiben, a többi vendég pedig jól szórakozik rajta.

– Viccelsz? Persze hogy megyek, ha nem is az egész időre, de valamennyire. Joe mamája imád a srácokkal lenni, szóval biztos vagyok benne, hogy boldogan vállalja őket. És nemsokára kez-

dődik az iskolaszünet, így Heather is fog tudni segíteni. Ha komolyan gondolod, benne vagyok.

Borospocharát a kávéscsészémhez koccintja, és hurrát kiált.

– Paige-et megkérdezted már? – kérdezi, amint kicsit lecsillapodott. – Biztos benne van, ha egy teljes hétre el tud szakadni Robtól – nevet.

Gyakran ugratjuk Paige-et és Robot, hogy olyanok, mint a szerelmes tinik, pedig már hat éve házasok.

– Még nem, de megkérdezem. Biztos vagyok benne, hogy jön, ha ilyen rövid idő alatt kiadják neki a szabadságát.

– Mikor mész? – Csodás, hosszú haját megrázza, két arra járó fickónak meg is akad rajta a szeme.

– Két hét múlva, bár még meg kell beszélnem Henryvel, és meg kell kérdezniem anyut, vállalná-e a boltot. Átgondoltam a dolgot, és... – Habozok egy kicsit. – Nem vagyok eléggé magabiztos, hogy egyedül olyan messzire utazzak.

Abby a kezemre teszi a kezét.

– Szerencsére nem kell egyedül menned – biztat.

– Gondolod, hogy ennyi idő alatt el tudod rendezni? – kérdezem izgatottan a lehetőségtől, hogy talán velem jön.

– Persze. Ó, el sem hiszem. Egy-két cikket meg kell írnom egy magazinnak, de lényegesen könnyebb lesz egy görögországi teraszon, mint azt nézve, hogyan játszanak az ikrek a macskalomban, én mondom neked. Ez minden idők legjobb híre – sóhajtja.

– Nagyszerű! Nos, tisztáznom kell, hogy anyu vállalja-e a boltot. Ma délután ebédnél megkérdezem.

Egy pillanatig némi büntudatot érzek, amiért megkérem anyut, hogy segítsen, pláne, hogy az utóbbi időben a kapcsolatunk nem felhőtlen. Mostanában, hogy úgy mondjam, kicsit klausztrófiásnak találtam, bár tudom, hogy ez nagyon hálátlanul hangzik. Tudom, hogy csak aggódott értem a Scott-tal történt incidens után, de néha úgy éreztem, azt hiszi, a cipőfűzőmet sem vagyok képes egyedül megkötni. De az is lehet, hogy megadtam magam neki, hiszen elhagyta az addigi életét a jóllétemért, és követett ide. Úgy véltem, tartozom neki azzal, hogy engedem, hogy ügyeljen rám, és bár valóban hálás vagyok a szeretetért és a gondoskodásáért, készen állok az önállóbb életre.

Henry megkérdezhetne volna anyut és aput, szeretnének-e ők a villában lenni, de tudja, hogy anyu mostanában nem ül repülőre, attól tartva, hogy a következő útja az utolsó lesz, ami bizonyára attól van, hogy túlságosan sok dokumentumfilmet néz légi katasztrófákról. Ha egyáltalán nyaralni mennek, a brit tengerparti üdülőhelyeket választják.

Néhány órával később, miután Abbyvel ellötyögtünk a Shared Earth nevű, tisztességes árairól híres ajándékboltban a Bold Streeten, együtt sétálunk vissza a vasútállomásra. Abby azt mondja, feldobta a találkozóink és az, hogy egy időre eljöhettek otthonról.

– Képzeld el, hogy fogod érezni magad néhány nappal később – mondom.

– Elképzelem, milyen egyedül aludni az ágyban, és végigaludni zavartalanul egy egész éjszakát. Alig várom.

Menet közben Abby előveszi a telefonját, mert üzenete jött.

– Heather kérdezi, hol a hajszárítóm, mert az övé most mondta fel a szolgálatot – magyarázza, mielőtt telefonál. – A szekrényem tetején van. Félóra múlva otthon vagyok.

Kicsit még cseveg a lányával, és miután befejezte, betérünk az állomáson lévő Sainsbury's élelmiszerboltba.

– Az ikrek Duplo-tornyot építettek Heatherrel, miután felébredtek, Joe meg főzi a vasárnapi ebédet. Kérte, hogy vigyek desszertet. – Kivesz egy epres sajtortát a hűtőpultból, és kijelenti, jobb lett volna nem enni most brownie-t.

Amikor Abby a maga állomására ér, azt ígéri, értesít nyaralás ügyben, miután beszélt Joe-val, szóval már csak Paige-dzsel kell beszélnem, és persze anyuval, hogy vállalja-e a boltot. De mindent összevetve, szerintem menni fog, és már ennek a gondolatától is izgatott vagyok.